

Herczegh Kálmán

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

625.7

Szerző:

a Váci-utcát

Cím:

Ellopják

Forrás:

Központi hírlap

Idő

192

Személy

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Egy riportier feljegyzéseiből

Akkoriban sokat nevetett az eseten az egész ország. Egyetlen ember akadt csupán, akinek esze ágában sem volt kacagni rajta. De nem is kacaghatott, hiszen csaknem állásába került a tragikomikus „akció”. Hogy a végén mégsem bukott meg, azt csak a legfelsőbb körök protekciójának és a mindenkor kormányokat mindenben és mindenkor kiszolgáló áldásos tevékenységének köszönhetette az illető, — akit egyébként dr. Boda Dezsőnek hívtak és Budapest székesfőváros rendőrfőkapitánya volt.

De vetítsük le röviden a történeteket:

Egyik augusztusi hétköznap kora délelőttén hatalmas társzekerek jelentek meg a Gizella-tér (a mai Vörösmarty-tér) és a Váci-utca torkolatán. Lehetek vagy harmincan a kétlovas, oldalfalas szekerek, s ezt a karavánt egy fiakkernek nevezett kétfogatú személykocsi követte. Amikor a szekértábor megállapodott a Gizella-téren, a féderes bérkocsi belsőjéből szemüveges, tekintélyes szakállt viselő férfi ugrott ki és magához intette a fuvarosokat.

Rövid utasításokat adott, s a következő pillanatban már tagozódva megindultak a szekerek a Váci-utca belseje felé. Mind-egyik szekéren — a hajtón kívül — három-három ember foglalt helyet, fejszével és feszítővasakkal a hónuk alatt. A kocsi oldalán kis deszkatabla függött, ezzel a felirattal:

BUDAPESTI ASZFALTOZÓ
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Különösen komollyá és hivatalossá tette a táblákat, hogy a cégér alatt a magyar címer is rá volt festve, a kettős kereszttel és a négy folyóval.

A munkások egyidőben kezdtek tevékenykedni: négy csoport az utca legelején, kettő a közepén, s ugyancsak négy csoport pedig a Váci-utca végén. Elővettek fejszéiket és feszítővasaikat, s annak rendje és módja szerint felszaggatták, felszedték az aszfaltot. Előbb az úttestről, utóbb a gyalogjáróról is. A felszedett kátrányt a szekerekbe dobálták.

Miután azonban az arramenő idegen kocsisok káromkodtak, hogy nem tudnak beajtani az utcába és egyikük-másikuk erőlyekedni is kezdett, a pápaszemes szakállas férfi elhajtattott a Szekvita-térre (a mai Felszabadulástér) — ahol tudta, hogy rendőrszót áll — és bemutatkozott a rendőrnek:

— Müller István Alajos vagyok, az Aszfaltozó Részvénytársaság vezérigazgatója. Megbízásom van, hogy újra kátrányozzam a Váci-utcát. Ehhez azonban előzőleg a régi aszfalt felszedése szükséges. Felkérem tehát, biztos úr, hogy jöjjön át oda és ügyeljen, hogy zavartalanul dolgozhassanak emberekim és tiltsa le néhány órára a kocsiforgalmát!

Tárcájából két darab szalagos, finom szivart vett elő és átadta a rendőrnek. Aztán betuszkolta maga mellé a fiakkere és elhajtattott vele a helyszínre.

A rendőr meglátta a szekértáborrt, s a szekereken a címeres cégfeliratokat. Bólintott és azonnal akcióba lépett. Minden idegen fuvarát átirányított a párhuzamos Petőfi Sándor utcába, amit akkor

még Koronaherceg-utcának neveztek. Így történt, hogy délelőtt fél tíztől délután félhat óráig felszedték az egész Váci-utcát.

Az őrszemes rendőr csupán néhány percre távozott el a helyszínről, amikor délután félkettőkor a Szervita-téren váltást kapott. Váltótársa — ugyancsak egy fiatal rendőr — sietve érkezett a Váci-utcába, ahol lejelentkezett a szakállas „vezérigazgató úrnál” és átvette az intézkedő szolgálatot.

Csak harmadnap derült ki, hogy — szélhámosság történt!... Véletlenül arra járt a Magyar Aszfalt Részvénytársaság mérnöke (mert „Budapesti Aszfaltozó R. T.” nem is létezett) és megdöbbenve tapasztalta a történeteket. Természetesen azonnal vállalatához sietett és a vezérigazgatóval együtt a főkapitányságra.

A rendőrtisztviselő, akinél lementkezett, csak hápogni tudott az eset hallatára.

— Irte kellemetlen a dolog — mondotta —, nem tudom, hogy mit fog szólni a főkapitány úr óméltóságára!...

Természetesen azonnal jelentést tett a legfőbb rendőrségi vezetőnek. A főkapitány elrendelte, hogy haladéktalanul mozgósítani kell az egész detektív kart, élén „lovag” Bialovkorszky detektívőfelügyelővel és ha török, ha szakad, másnapra ki kell deríteni: ki volt a tettes, aki ezt a hallatlan, kriminális szélhámoszást elkövette!...

Egyben elrendelte azt is, hogy a sajtónak az egész dologról egy árva szót sem szabad megtudnia.

— Értik, uraim? Egy árva szót sem!

A tettest máig sem fogták el és homály borítja a célt is, hogy vajon mire használta fel a fe szedett kátránytömeget?

Miután tehát a nyomozás holtpontra jutott, a főkapitány személyesen intézkedett, hogy azonnal lássanak hozzá a Váci-utca újraaszfaltozásához, melynek költségeit — ugyancsak a legfőbb rendőr intervenciójára — a Székesfővárosi Polgármesteri Hivatal építési osztálya vállalta, valamilyen „titkos” alapból, afféle titkos tartalmú egyikéből, amelylyel akkoriban a székesfőváros mindig rendelkezett, miután a középítési költségekből és a kórházak renoválásainak nemteljesítéséből, valamint az árvaházak és népkonyhák költségvetéséből ügyesen „tartalékolták”.

De arra azonban sem Boda Dezső főkapitány úr óméltósága, sem a főváros gazdái nem számítottak, hogy az esetet negyednapra három pesti újság mégis megírja.

Egyikük ezzel a címmel: „Aszfaltlopás fényes nappal — rendőri segédlettel.” A másik pedig: „Távozzon a főkapitány!” címmel vezércikkben számolt be a történetről. A harmadik újság riportereinek már csak ez a cím jutott: „Ellopják a Váci-utcát!...”

Herczegh Kálmán